

Amikor nincs Bűn...

„Ha nézzük, mi tartotta fenn a magyarságot ezer évig, kétségtelen az, amiben különbözik az európai népektől.” (Kodály Zoltán)

A minap egy rendkívüli, felemelő kiállítást láthattam a budapesti Múcsarnokban, Szervátiusz Jenő és Szervátiusz Tibor erőteljes munkáit, amelyekkel való közvetlen találkozás elengedhetetlennek tűnik...

„Virág nyílt, kopár a hegy. / Ki nevetett, ki fog..., talán... / Remélhetsz még, de egyre megy. / Szívetekben őriztetek.”, indul meg bennünk a vak török vándor énekes, Asik Veysel dala...

Az emberiség világában – a Paradicsomból való kiűzetésünk óta – valójában mindig is a szakralitás és a deszakralitás erői csaptak és csapnak össze... A felemelt Élet fájának ősi tanítása, hogy a gyökerek, a saját szakrális-kulturális hagyomány tisztelete nélkül igazából nem lehet eljutni az üdvösséghez. Mint Bánhegyi Jób benecés szerzetes-tanár mondja: „A Fehér Ló taposta ki őseink számára a Krisztushoz vezető utat.”

Amiből az is következik, hogy a lélektani (pszichológusi) agytrösztök által is megmunkált, úgynevezett „nemzetköziség” szemlélete – amely voltaképp egyfajta feje tetejére állított Életfához hasonlítható – igazából nem segíti, hanem éppen ellenkezőleg, egyenesen gátolja az egyetemes látásmód felé emelkedés lehetőségét. Amikor az emberi világban „mindenki aranyos”, amikor nincs Határ, nincs Bűn, akkor mindent szabad (vö.: Fjodor Mihajlovics Dosztojevszkij: *Karamazov testvérek*), akkor a leggátlástalanabb, legszervezettebb, legerősebb, legkörnyfontabb „győz” és előállhat az a helyzet, hogy a jó nevében felszámoljuk a jót, a művészet nevében felszámoljuk a művészetet, önmagunk nevében felszámoljuk önmagunkat, a nép nevében felszámoljuk a népet, a szeretet nevében felszámoljuk a szeretetet, a béke nevében felszámoljuk a békét... Mondják: „Haladni kell a korral! Micsoda fejlődés! A világban hogy felgyorsultak az események!”... Azonban a fizikában ez inkább a zuhanás kísérőjelensége, míg az emelkedésé a lassulás... „Most azonban eljutott a művészetnek nevezett valami oda, hogy immár embertelenné vált. Nem szolgálja azokat a nemes emberi célokat, amelyeket hosszú évezredek keresztlül szolgált. Ezért születnek ma ún. művek tartalom, gondolat és szellemiség nélkül, anyagtan anyagokból (...) minden erőmmel azon vagyok, hogy helyrebillentsem a rendet az értékek mentén...” (Szervátiusz Tibor)

Magyar önazonosságtudatunk – főleg 500 év óta – komoly nyomás alatt áll... Elhallgatás, félremagyarázás, rágalmozás, tiltás, megfélemlítés, kifigurázás, hamis törésvonalak, divatba hozott ál-önazonosságok mentén való kikristályosítás, szétszórakoztatás, függésbe hozás, az „egyéniesség”-kultusz révén történő önzésre nevelés, altatás, elkedvetlenítés és manapság – nem utolsó sorban – a „*Harry Potter*” féle „fordított-ság művek” jelzésértékű felbukkanása az ajánlott olvasmányok között... Esetleg eltöprenghetnénk azon is, hogy miért is mondta Misima Jukio a következőket: „*Amikor összeomlik az erkölcs, az elnézés és a szemet hunyás kegyetlen bűnné válik.*”

Az a véleményünk, hogy korunk világméreteken hódító, természetellenes ábrándjainak kipukkanása – és a tanulópenz lerovása – után az emberiség óhatatlanul visszarendeződik majd a maga természetes létmódjába, a népek-nemzetek-családok, szakrális alapú – nemes formájában a gyengébbeket nem megvezetni-kihasználni, hanem őszintén védelmezni igyekvő –, hierarchikus világába, amiben emelkedettebb időszaikában élt. Mindez azonban nem tévesztendő össze a szakrális társadalomszervező eszmények lefelé tükröződő, kényszeres műpontossággal megszerkesztett kortárs vízfénnyel, a kimódolt „ember- és környezet-barát” felszín alatt felsejlő – a saját létezését homályban tartó, ezért mintegy számon-kérhetetlen, mindazonáltal tulajdonképpen önsebzően is öncélú – hatalmi rendszerének fordított hierarchiájával (vö.: Bogár László: *Magyarország és a globalizmus, illetve Hálózatok világuralma*).

Másképp fogalmazva, úgy tűnik, hogy a deszakralizáló-modernista francia forradalom hatása alatt álló Mihail Jurjevics Lermontov elragadó, magával sodró dionüszoszi (hélioszi) kíváncsisága, heve – „*Az égi szépség nem ejtett rabul: A földi mámor vágya fűti lelkem. (...) Mint hullámverte víz. Fényével az örvénybe int. Fut már a napvilág elől...*” – mára egyre nyilvánvalóbban egyfajta „hideg dal”-ba (Henry Purcell: *Artúr király*) látszik torkollani az emberi szívekben, bizonyos értelemben talán önelentmondásos módon, ám alighanem a Minden-ség Rendjének megfelelően...

Majd, esetleg éppen – a „boldogító” hamisság világa okozta kiüresedés kínja által is kikényszerítve – az újra felfedezett apollóni Tűzkapun át, ismét ráhangolódhatunk Csontváry Kosztká Tivadár turáni ihletettséggű Napútjára, ami által hazatérhetünk...

Hiszen, bár a Felhő ugyan betakarhatja – időlegesen – a Földet, de az Eget soha sem tudja legyőzni...

Azonban ehhez – nyilván – nekünk is törekednünk kell megtenni azt, ami rajtunk múlik: Ha

volt Kor, amikor létkérdésnek tűnik szert tenni arra a képességre, hogy a konkolyt el tudjuk választani a búzától, akkor az most van. Amennyiben képtelenek vagyunk a lehúzó, szétziláló erőt beazonosítani és azzal – elsősorban belül – szembefordulni, akkor átadjuk magunkat neki. Alighanem mindenért ugyanúgy meg kell küzdenünk ma is, amint őseink tették, hiszen nemzetünk ismét hosszútávra kiható sorskérdésekhez érkezett... „A globalizmus nemcsak a művészetben, de mindenben arra törekszik, hogy romboljon. Erkölcsöt, értéket, szellemet, mindent. A politikában, a gazdaságban, így a művészet minden ágában is. Ez nem vezet sehová., illetve oda, ahová már részben vezetett is. A semmihez, a nihilhez. Ez szerintem nem tartható tovább, vissza kell találni arra az útra, amely az értékeket képviseli, a művészetben pedig az örök értékekre kell rátalálni újra.” (Szervátiusz Tibor)

Sz. Opre Mária: Égre nézve

Wernke Bernát

égszínkék élesébe

(Németh Valéria művésznőnek)

ó az, ki még most is,
zsenge habokon sűrül,
homlokán zöld halom ül
és merengőn regél – rajta a
délutáni szél, mikor
áthevülő szárnyán, szórja
a virrasztott szirtek
zaklatását, sosem imbolygó
láthatára,
sugalmazó
tágulatára...
és töprengető égszínkék
élesébe
nyitja az álmodó, havas
utcákat nézésére...
igen. – ó az, kinek nincs
messze a harsonák
ereje, ha az
a párkányi dombokon
feszül...
és a kiáltóba lökött
zsongásokkal
a kíváncsi arcokon
gyümölcsösül...
hol hálóba forrongott
suhatag perzsel – és
Garamon is túlra
neszel
igen... ó az, ki
ma ide lépkedett
körénk, ránk szívódó
pázsítja gyökérszét...
és erre kongatja
virulóba ringatott
öblét...
a „Tár-Lak” Szalonban
megtalálta
örökét